

Publicerad 2014-04-22 20:42 av Sonia

Fyra personen blev en och en halv.

Titeln som ett internskämt.

Hon som en gång dödsförklarat min nutid

I förnuftet,

en fraktur blir snart

pudrade luftrör. Utmattad, tillplattad.

Kroniskt hög. Bländad av ruset, nertjackad.

"Följ min röst"

tystnar halvvägs.

Du medicinerar, omfamnar

sammetsådror. Min kärlek, en svunnen gen,

redan älskad i trasor.

Du och dina

Bipolära försök.

Tar mig i din näve, för mig

bakom.

Smaka på mig, helhjärtat.

Gör mig hel och ren igen.

-

Så kom tidvattnet i otid,

dränker min nutid, och gårdagen

präglad av din kropp, vår strid.

Och det tycks förgäves,

att blöda i sömnen.

Så,

Exponera mig. Blodig, nerslagen,

ge dem en avrättning mitt på dagen.

Jag vill ge upp, lyssna på mig,

Jag har redan älskat någon annan.

Väntar tålmodigt.

Med ryggen i gatan, du är hårdhänt i hjärtat

förvillad i kakel.

Jag är redan hänförd, bortförd av

saltvattensbäckar.

Aldrig var hennes gråzon lika

svindlande som din.

Men hon kysser mig som om

hon visste bättre. Låter mitt duggregn

torka in.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sonia med Poeter.se id #21065 innehar upphovsrätten